

Les metamorfosis

(o sobre els canvis que anuncien la fi del món)

Óscar Palomares Navarro

**XIX Premis Universitat de València
d'Esriptura de Creació, 2022**
Narrativa en valencià

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, transmesa o publicada de cap manera ni per cap mitjà sense autorització expressa dels propietaris del copyright.

En la XIX edició dels Premis Universitat de València d'Esriptura de Creació, any 2022, en la modalitat de narrativa en valencià, un jurat format per Iolanda Batallé Prats, Llúcia Casanova Carbonell, Maria Saiz Raimundo i com a secretari Pedro J. Sánchez Vizcaya, declarà guanyadora l'obra *Les metamorfosis (o sobre els canvis que anuncien la fi del món)*, d'Óscar Palomares Navarro. Aquests premis estan organitzats per la Delegació d'Estudiants a través del Servei d'Informació i Dinamització (Sedi), amb la col·laboració de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació i les Aules de Narratives, Poesia, Arts Escèniques i Cinema del Vicerectorat de Cultura i Societat.

UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Servei d'Informació i Dinamització **Sedi**

1a edició: desembre de 2022

© **del text:** Óscar Palomares Navarro

© **d'aquesta edició:** Universitat de València

Motiu de coberta: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Disseny i maquetació: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Revisió lingüística: Neus Pedrós - Edicions 96

Apartat de correus 23, 46670 la Pobra Llarga
Telèfon d'atenció: 96 246 11 04

ISBN: 978-84-19149-33-6

DL: V-3749-2022

Les metamorfosis

(o sobre els canvis que anuncien la fi del món)

Óscar Palomares Navarro

llévame entre las dulces sustancias
que mueren cada día en tu memoria.

ALEJANDRA PIZARNIK
Los trabajos y las noches

[I]

Quan per fi vaig reunir el valor necessari per a enfrontar-me al reflex que em retornava l'espill, sols vaig aconseguir veure-la a ella. Recorde que vaig pensar en com de desgraciada era per assemblar-me tant a ma mare. Ho rumiava sovint, eixa idea m'incomodava des de feia setmanes, però cobrava ara un nou impuls en veure un reflex que no reconeixia com a propi. Encara hui no sé com explicar-ho, però no podia deixar de mirar-me com si fora una altra persona, ma mare, que de tan familiar em resultava estranya. Cada segon que passava, cada esguard, em consumia. Era com un miratge més propi d'un malson. Un antull de violència em recorria el cos, m'esquerdava.

Aquella ressemblança, fins eixe moment inexplorada, no era únicament quelcom físic. Es tractava d'un canvi profund, potser gestat de bell antuvi, però sobtat des de l'òptica de qui no se l'espera. La modificació d'un tarannà que, tot i invisible, em retornava la mirada des de la polida superfície de l'espill. Aquell interès per allò concret, pel meu entorn. La incompetència d'anar més enllà d'allò immediat, de superar l'egoista escala de gradació particular, íntima, que sempre l'havia caracteritzada a ella. La impossibilitat de connectar amb la realitat que m'excedia, al temps que creixia el desig d'abandonar qualsevol intuïció referida a les coses abstractes. M'inquietava comprovar que totes aquelles qualitats, considerades per mi defectes, s'havien apoderat amb malvada rapidesa de qui no sap reconèixer-se.

I després estava la mala circulació. Ja m'ho havia dit una vegada la meua iaia paterna: tens mala sang, com ta mare. Aquella iaia a qui jo no recordava, a qui no sabia posar cara, tornava des del passat com una informe veu cavernosa i vetusta amb la clara intenció de turmentar-me. Potser aquella veu prehistòrica, que de tan desagradable semblava un cant, buscava enunciar la incapacitat de reconèixer-me que m'obsessionava. O potser solament era un d'aquells records que no sabem que tenim guardats de tan guardats com els tenim, però que fan acte de presència amb el simple objectiu de confirmar les nostres desgràcies. O ves tu a saber.

Una sola remembrança va bastar per obrir la porta de la memòria, l'entrada a un vast univers ple d'atòmiques antigalles que pugnaven per prendre forma concreta. Crec que per un instant vaig arribar a entendre-ho tot, els secrets d'una existència fins aleshores irreflexiva, però aquella sensació de plenitud prompte va donar pas a un nou estat d'indefensió. I en eixe moment, sense saber ben bé perquè, vaig recordar aquell home que estimava les vesprades i que molt probablement hagués estat l'amant de ma mare, un ésser de contorns difuminats que ara advertia amb dubtosa certesa.

L'home que estimava les vesprades acariciava ma mare amb fruïció. No sé com s'arribaren a conèixer, doncs ella sempre havia estat una dona de matins. A més, tardaria molts anys en comprendre que la seua presència, furtiva però evident, s'allunyava d'allò que hagués estat corrent per a qualsevol altra persona. Sempre havia estat present, o almenys així m'ho semblava a pesar de la meua perenne ineptitud per recordar en quin moment una persona havia entrat o havia eixit de la meua vida.

De menuda, mai em vaig parar a pensar si s'amagaven o no. Però, ara que ho pense, crec que ningú era capaç de veure'l, ex-